

sehen te zien. Doch, zoodra zij de kleeding en de kleur van hunne bezoekers hadden herkend, veranderde hunne vrees in blijdschap: want sommige van hen hadden met de Blanken te doen gehad en wisten, dat zij vriendschappelijk zijn, en een' overvloed van kostbare zaken bezitten. Zij verwelkomden hen daarom in hunne tenten, onthaalden hen op voedsel en onderhielden zich met hen, zoo goed zij slechts konden.

Zij hadden eene goede jagt gehad, en hun kamp was vol buffelvleesch, hetwelk zeer vet en van de beste soort was. De Heer HUNT kocht genoeg van hen, om met alles wat zijne eigene jagers hem bezorgd hadden, al de paarden te beladen, behalve die, welke voor de deelhebbers en voor de vrouw van PIERRE DORION bestemd waren. Hij vond ook eenige beverhuiden in hun kamp, welke hij hun ruim betaalde, ten einde hen aan te sporen om er meer te zoeken: hun tevens berigtende, dat sommige van zijn gezelschap van voornemen waren, om op het gebergte te leven en met de oorspronkelijke jagers handel in pelterijen te drijven. De arme Indianen begrepen weldra het voordeel, 't welk dit hun beloofde, en namen op zich een' grooten voorraad van beverhuiden voor den toekomstigen handel bijeen te brengen.

Nu van een' goeden voorraad voorzien zijnde, brak de Heer HUNT op den 24<sup>sten</sup> Sept. op, en toog verder westwaarts heen. Een marsch van vijftien mijlen over eene bergreeks bragt hen aan eene rivier van vijftien voeten breedte, welke HOBACH, een hunner wegwijzers, die in de dienst van den Heer HENRY in deze nabuurschap had rondgezworven, voor een der bovenwateren van de Columbia herkende. De reizigers begroetten dezelve met gejuich als de eerste rivier, die naar het oord hunner be-